

og de af Finansministeren, Udvalget eller dettes Flertal stillede Ændringer, men kan ikke tilbageholde den Bemærkning, at der efter vor Mening maa kunne ske en betydelig Indskrænkning i de i Centraladministrationen ansatte Embeds- og Bestillingsmænds Antal. Naar vi have faaet denne Opfattelse, er det begrundet i de Udvalget tilstillede Oplysninger om, hvor mange af Ministeriernes Embeds- og Bestillingsmænd der have andre offentlige Hverv, og hvilke Lønninger eller Honorarer de oppebære herfor, samt hvor mange der oppebære Pension for tidligere Stats-tjeneste, om Arbejdstidens Længde i de forskellige Ministerier m. v. Det viser sig nemlig, at over en Trediedel af de ansatte har andre offentlige Hverv, der, naar man tager de herfor anførte Lønningers eller Honorarers Størrelse i Betragtning, maa antages at tage en betydelig Del af deres Tid og vel neppe uden at det er til Skade for Statstjenesten, ligesom det viser sig, at en Del oppebærer Pension for tidligere Statstjeneste. Hvad angaar den Del af Embeds- og Bestillingsmændene, der ikke har *offentlige* Hverv, da er det os bekendt, at en Del af dem har privat Beskæftigelse i ikke ringe Grad, hvilket ligeledes maa gaa ud over Tjenesten i Ministeriernes Kontorer.

Naar vi, *uagtet de fremkomne Oplysninger stærkt friste dertil*, ikke have stillet Ændringsforslag, sigtende til en Indskrænkning i Embeds- og Bestillingsmændenes Antal, har dette sin naturlige Grund i Vanskeligheden ved for *udenforstaaende* at kunne bedømme, paa hvilke Steder Indskrænkning bedst vil kunne finde Sted, og da Finansministeren under Forhandlingerne i Udvalget har lovet at gøre, hvad han formaar for at faa Antallet indskrænket, samt da de forbedrede Lønninger i Forbindelse med Bestemmelsen i Lovforslagets § 11, hvorefter samtlige ministerielle Kontorer skulle holdes aabne mindst 5 Timer paa alle Tjenestedage — hvilket sidste vel maa forstaaes saaledes, at de ansattes *Arbejdstid paa Kontorerne* mindst skal omfatte et saadant Tidsrum — vel i

nogen Grad vil raade Bod paa de nuværende uheldige Forhold, mene vi efter Omstændighederne at kunne tiltræde Lovforslaget og de af Finansministeren, Udvalget eller dets Flertal stillede Ændringer til samme.

Et andet Mindretal (Parkov) havde ønsket nogle Ændringer, for hvilke det skal gøre Rede i Salen, indførte i Forslaget, men da disse Ændringer ikke kunde vinde Ministerens, ej heller Udvalgets Tilslutning, har det opgivet at stille særlige Ændringsforslag og *slutter sig til Flertallets Indstilling*.

Et tredje Mindretal (Poul Christensen) mener at være i Overensstemmelse med Venstres gamle Standpunkter, naar det hævder, at en Reorganisation af Arbejdsmaaden i de ministerielle Kontorer bør gaa forud eller følges med en Forhøjelse af de paa-gældende Embedsmænds Lønninger.

Den nuværende Konsejlspræsident deler ogsaa denne Betragtning; thi da Rigsdagen i Samlingen 1892—93 behandlede Forslag til Lønningsreformer for Distriktslæger og Fysici, udtalte daværende Folketingsmand J. C. Christensen (se Spalte 1342 i Folketingstidenden) sig herom paa følgende Maade :

„Naar man har saadanne Ting for som Ordningen af hele Medicinalvæsenet, saa gaar det ikke an paa Forhaand at give Lønninger, saa har man ikke noget rigtigt Baand at holde ved, naar man vil have en Reform. Det mener jeg vilde være et meget daarligt Skridt fra Folketingets Side“.

Arbejdsmaaden i de ministerielle Kontorer trænger efter Mindretallets Mening i høj Grad til at ændres. Embedsmændene have ingen bestemt Kontortid. Ifølge det forelagte Forslag skulle Kontorerne vel holdes aabne i fem Timer daglig, men dette betyder ikke — og herpaa gør Ministeren udtrykkelig opmærksom —, at Embedsmændene skulle have en Kontortid af fem Timer. Der kræves blot, at enkelte ere til Stede, som kunne give Publikum Oplysning